

[Guldberg.]

som man er nødt til at tage stilling til. Det var det, den foregående regering erkendte i det lovforslag, der blev fremsat vedrørende en begrænsning af de fremtidige investeringer i Kastrup lufthavn til at være en færdiggørelse af det, der i realiteten var sat i gang, og som man var bundet til, med det klare sigte naturligtvis at sige: nu må man have taget stilling, ikke blot til det rent principielle, som folketinget har taget stilling til, og som kan udtrykkes i to sætninger: i det lange løb skal lufthavnen ikke blive liggende i Kastrup, og når den skal flyttes, skal den flyttes til Saltholm. Det er vist en korrekt definition af de beslutninger, der er truffet.

Ministeren nævner i sin redegørelse den af den tidligere regering udarbejdede redegørelse om perspektivplanlægningen, som jo var en første udgave og en påbegyndelse af et stykke arbejde, og peger med rette på de terminer, der er stillet op i den. Jeg vil gerne føje til, at der skete jo noget, efter at den kom frem. Det, der skete, var, at man på grundlag af en sådan første plan måtte til at sætte sig ind i, hvordan man i praksis ville løse problemet i Kastrup, og allerede i sidste samling nåede vi både igennem behandlingen i trafikudvalget og også her i salen ved drøftelsen af loven om begrænsning af investeringer i Kastrup frem til at erkende — og det gjorde den foregående regering altså også — at hvis man ville anlægge den fremgangsmåde, der var skitseret i den første redegørelse om perspektivplanlægningen, så betød det, at man gik ind for en investering i Kastrup lufthavn af en størrelsesorden, som man kan diskutere, men jeg siger en 800 mill. kr.-1.000 mill. kr. i datidens penge. Så kan man jo gøre sig sine tanker om, hvorvidt det i virkeligheden var hele sandheden, det havde man vel ikke mulighed for at svare på, men det var af den størrelsesorden. Det er på denne baggrund, man må se den reaktion, som kom til orde, og som jeg gerne vil gentage her. Det er i hvert fald en klar opfattelse i det parti, jeg repræsenterer, hvor der som i alle partier kan være delte meninger og forskellige synspunkter om disse enkelte projekter og deres indbyrdes rækkefølge. Jeg tror, jeg tør sige, at der findes en meget klar opfattelse, måske næsten enstemmig, men jeg ved det ikke, i hvert fald en meget klar opfattelse af,

at der er ikke nogen, der vil gå ind for — det skal være meget få — at vi giver os til at udvide lufthavnen i Kastrup for et beløb på 800 mill. kr.-1.000 mill. kr. eller mere, med viden om at der ligger en beslutning om, at den skal flyttes, når det kan lade sig gøre, og med et kendskab til de fysiske forhold på stedet, som siger, at selv om man ikke havde besluttet, at man skulle flytte, så kom man alligevel til det.

Prioriteringsproblemets centrale punkt er i virkeligheden dette, at man har denne lufthavn liggende, at man ikke kan lade være med at foretage sig et eller andet, og så længe man ikke fra folketingets side har tilvejebragt nogen afklaring af grundlaget for planlægningen af de store trafikinvesteringer, i hvert tilfælde en helt klar afgørelse på disse ting, så kan man for så vidt erklære sig som tilhænger af Store-Bælt som første prioritet, og man kan gøre det gratis og risikofrit, selv om konsekvensen af dette standpunkt vil være, at man skal udbygge Kastrup, men det kan man jo undlade at sige. Man kan også sige, at man synes, Saltholm skal have første prioritet, og det kan man også gøre forholdsvis risikofrit, så længe man ikke er begyndt på det. I begge tilfælde betyder det, at man slipper for at sige det ubehagelige; det ubehagelige er dagens realitet, at i dag — og det gælder stadig væk også efter ministerens redegørelse — er det i virkeligheden Kastrup lufthavns fortsatte udbygning, der har første prioritet. Den har realitetens første prioritet, og det er mærkeligt, for der er ikke mange, der vil gå ind for det. Der er ikke mange, der vil acceptere, at dette er realiteten. Man siger: det vil vi ikke, det kan man næsten blive enige om. Det er det eneste man ikke vil, og det er næsten det eneste, der står fast.

Derfor må man efter min opfattelse gå i gang med at få skåret igennem med hensyn til de to problemer, der står over for hinanden. Det kræver politiske beslutninger. Nogle siger, at der foreligger en beslutning om, at Store-Bælt har første prioritet. Beslutningen skulle stamme fra 1961, og man kan diskutere den, men det er i og for sig lige meget, for der eksisterer en overbevisning om, at Store-Bælt bør have første prioritet. Heroverfor står, også underbygget af politiske beslutninger og af forskellig lovgiv-